

N. LEONICVS THOMAEVS ANTONIO
AMVLIO PATRICIO VENETO S.

Commentariolos Aristotelis qui ad animantium perti-
nent vitas, vt plerosque alios, latinos facere, & explicare
mihi nuper aggresso, Antoni præstantissime, non ab re
celebratum illud apud Marcum Varronem succurrebat
adagiũ, hominem scilicet nihil aliud esse quàm bullã.
Quod profecto vt de fragili vnus dũtaxat homuncio-
nis corpusculo verissime dicitur, quod omnibus expositum obnoxiumq;
malis, paruo negotio ruere, facileq; pessum ire conspicitur, ita nihilo me
hercule secius humanis etiam rebus omnibus quæ stabilitatem firmitu-
dinemq; maiorem præ se ferre videntur, non immerito conuenire posse
contenderim. Nam, per deum immortalem, vt in vniuersum istuc ipsum
perpendamus, quàm fluxus hic rerum omnium, quàm labilis & incertus
est status? quàm breues felicitatis cuiusq;, imò momentanei potius sunt
periodi? & ad summam, quàm irrita sunt hic omnia, & vmbra (vt inquit
ille) somnijs simillima? Quod profecto cum semper aliàs in omnibus fe-
rè omnis experta sit ætas, tum superioribus diebus aduerso quodam fato
nos etiam ipsi vidimus, & perpeffi sumus. Cum enim post varias sæuien-
tis fortunę procellas quibus ab hinc tres annos Res Veneta cõcussa & pe-
nè afflicta fuit, quædam illi lætior arrisisset spes, & posthac ei fore melius
crederent omnes, Brixiaq; & Bergamo receptis, reliqua eo in tractu ad
illas iam respicerent opida, nescio quomodo tanquam subito procellæ
cuiusdam impulsu conuersa sunt omnia, strenueq; & præclare inceptum
facinus, & tantum non ad calcem deductum, dure profecto & infeliciter
cecidit. Nam repentino (vt scis) hostium aggressu & milites nostri qui
Brixiam receperant, omnes ferè concisi fuere, & ciuitas vniuersa direpta
fuit: ex opidanis vero qui cum Venetis faciebant, partim capti, & in vin-
cula coniecti, partim truculenter interempti fuere: & vt nihil deesset mali,
quod certe omnes superauit calamitates, viri præstantissimi Andreas
Gritteus Veneti exercitus Imperator, & Antonius Iustinianus Legatus,
capti, & in hostium potestatem redacti, vt gloriosam illis fecere victoriã,
ita nobis ingentem sanè luctum, vehementiq; sui desiderium reliquerunt.
Verum hoc in loco nequeo profecto, Antoni, dolori satis moderari meo,
dum charissimi Capellæ recordor, qui cum apud Gritteum ageret, & illi à
secretis esset, in eadem (vt aiunt) naui idem perpeffus est naufragium.
Qui nunc (vt audio) Ticini custodiæ traditus, in compedibus & squalore

TONIO
TO S.
mantium pe
ere, & expi
illime, non
nem succur
esse quam
taxat homi
um obnox
ur, ita nihil
ilitatem firm
conuenire p
sum istuc ip
abilis & in
tanei potius
mbra (vt in
is in omnib
ro quodam
st varias san
ta cōcussa &
ic ei fore me
eo in tractu
ubito proce
clare incept
to & infelic
ilites nostri
uniuersa dir
capti, & in
ihil deesset m
tissimi And
inianus Leg
is fecere vict
ium reliquet
s moderari
am ageret, &
s est naufrag
edibus & sep

duram trahit vitam, vir profecto (nisi me fallit amor) cum cōstans & frugi, tum iudicij perspicacis, & fidei, si quis alius, erga patriā singularis. Sed quid ego hęc defleo, tibi que itidem dolorem facio, & nō potius (vt inquit ille) te adiuto, curā me leuassō: cum alioquin inanis & viro prudenti turpis etiam omnis ille sit dolor qui rerum fragilium inconstantiumq; causa incassum sumi videtur? Nos profecto, nostraq; omnia, in fortunæ arbitrio sumus: illa certe omnium est domina, humanaq; res sua facit ludibria: & alios quidem deprimit, vt rursum illos extollat: alios vero in sublimē euehit, vt lapsu postea grauiore deturbet & conterat. Quis scire iudicareque potest an is qui in præsentiā nos conficit & male habet dolor, haud multū post tempus vertatur in gaudium? Quis planē compertū habet an & insperatæ cuiuspiam felicitatis hęc fortasse nobis exordium erit calamitas? Multa profecto sunt quæ nobis videntur incommoda & aduersa, quæ tamen ad prosperos sæpenumero cadūt euentus. Contrā pleraq; nobis prospere euentura iudicamus, quæ sanē postea ingentium causas fuisse malorum experiendo deprehendimus. Quamobrem hęc mecum ipse reputās, euangelicum illud, Nescitis quid petatis non solum Zebbedæi filijs veritatis ore prolatum fuisse iure contenderim, sed vniuerso etiam hominum generi prædictum: cuius certe iudicio quo minus quæ bona sunt recte discernere valeat, multa sanē officere videntur. Aequo igitur isthęc ipsa & constanti feramus animo: & si quid (vt sæpe fit) secus ac volumus acciderit, æqui boniq; cōsulamus, illius semper dicti memores, quod aduersis & incommodis eos plerūq; deus examinat, quos saluos esse vult: vt expulsa animorū imbecillitate & mollitudine, verum & constans aliquando colligant robur. Verum quia nimium fortasse multis in præsentiā isthęc philosophata est epistola, hic modū faciamus, orationisq; nostræ cursum inhibeamus, & ad exercitij nostri propositū reuertamur, libellumq; hunc de extensione & breuitate vitæ, quem latinū, vt alios, fecimus, & nomini tuo Antoni dicauiimus, consueta explicatione complanatum & omnibus peruium pro virili nostra reddere contendamus. Vale.